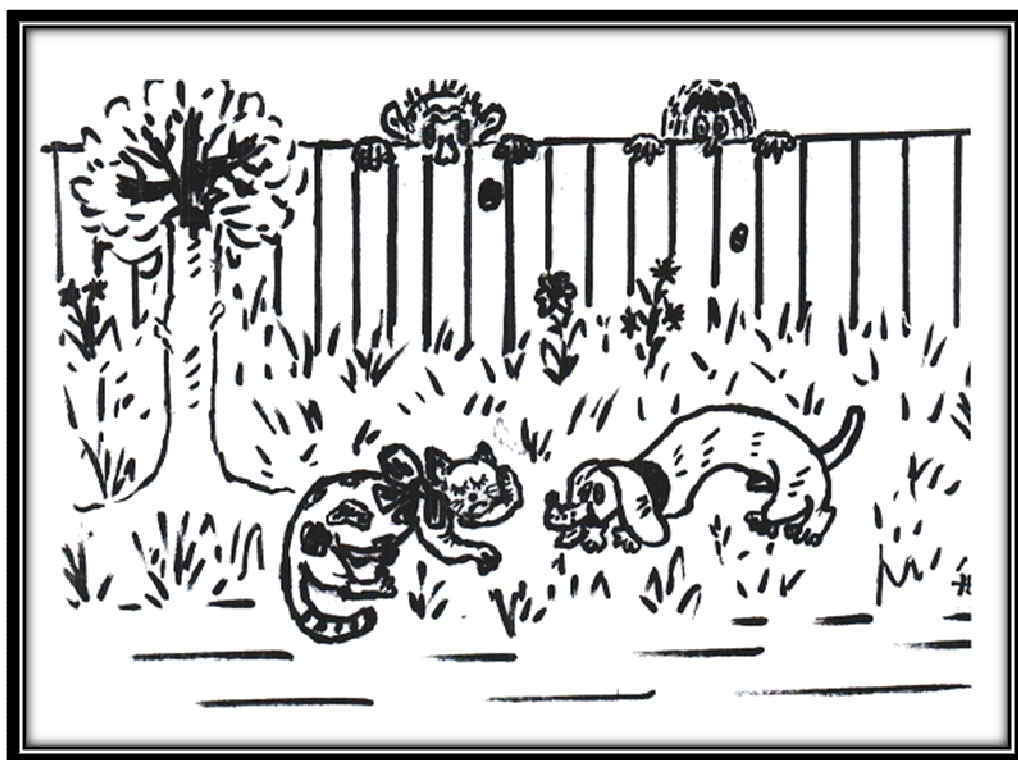

HANA BARTOŠOVÁ

*Chudák Mindička
aneb
není nad dobré sousedské vztahy*

Jakákoliv podobnost s postavami uvedenými v této knize je pouze náhodná.

Autorka

Jablůňky, hrušničky a slivoňky ...

Ospalá vesnička Zadov se začala zvolna probouzet do krásného a vlahého červencového jitra. Mlžný opar nad polem sliboval pořádné parno, které ostatně panovalo od počátku léta téměř každý den. Patnáctiletý zahradnický učeň Jenda, poněkud prostoduchý chlapec, si dnes brzy ráno přivstal a vyběhl si na zahradu, aby se pokochal pohledem na její ranní opojnou krásu. Potom začal poskakovat radostí jako nezbedné kůzle, udělal několik kotrmelců vpřed a vzad, válel sudy po trávníku, nakonec se zavěsil nohama na větev staré hrušně a zůstal viset hlavou dolů jako netopýr, když vtom se ozval sousedův hlas, který ho poněkud vylekal:

„Tak, Jendo, na copak si to dnes hraješ? Na netopýra nebo snad na akrobata? A co jste včera probírali ve škole nového?“ Začal se ho vyptávat zvědavý soused Vosička. Byl oblečen v opraných montérkách, hojně posázených záplatami, a v košili neurčité barvy s rozhalenkou. Na velké pleši se mu blýskaly krůpěje potu, které se rychle spojovaly v malé potůčky a stékaly mu do očí, i navzdory jeho huňatému obočí, takže na Jendu jen tak opatrně mžoural, a přesto mu nic neuniklo. Chvilku však trvalo, než se dočkal odpovědi. Mezitím si několikrát netrpělivě otřel velkým kapesníkem zpocenou pleš. A teprve poté se konečně ozval Jendův přiškrcený hlas:

„Učili jsme se o jablůňkách, hrušničkách a slivoňkách ...“, usmál se na něj konečně Jenda zeširoka a dál se pohupoval hlavou dolů těsně nad zemí, až mu trávník rozverně čechral jeho neposlušné blondáté vlasy.

„Ale prosím tě, to už jsi říkal před měsícem, pokud si vzpomínám! Tak když tedy omíláte pořád stejný věci dokola, mohl by sis konečně zapamatovat, že se nemáš houpat na té staré hrušni! Co kdybys jí zlomil větev! Víš ty vůbec, jak by ji to bolelo?!“ Vyčinił nečekaně překvapenému Jendovi a chystal se odejít od plotu. Držel v ruce košík a rozhlížel se po zahradě, kde zapomněl žebřík. Jenda zahanbeně seskočil ze stromu a rozpačitě si čistil zvalené tepláky. Pojednou si dodal odvahy a zavolal opovržlivě na souseda:

„Vosičko, vždyť jsou přece prázdniny, tak se nic neučíme! To bys taky moh už vědět! Takovej starej chlap a zná houbeles!“ Vosička úplně ztuhnul nad takovou drzostí a chystal se zahradnického učně zostra okřiknout. Ale Jenda si znenadání stáhnul tepláky a bezostyšně se vymočil přímo proti vyjevenému sousedovi, který jen několikrát polkl naprázdno a zapomněl samým překvapením chlapci vynadat. Potom se k němu otočil znechuceně zády a přes rameno na něho jen nasupeně houkl:

„Tak máš prázdniny, no a co? Ale o té polámané větvi to platí pořád! A taky by tě měli v té škole naučit konečně slušnému chování, když to nesvedou tvý rodiče! To jsou jen pořád samý jabluňky, hrušničky, slivoňky ... a chová se furt jak na pastvě! Jako bych tu snad ani nebyl!“ Kroutil nazlobeně hlavou důchodce Vosička a snažil se přistavit si žebřík ke stromu, aby načesal višně manželce na knedlíky. Jenda stál chvíli s pusou dokořán a sledoval se zájmem a s určitými obavami sousedovo neobratné počínání. Najednou začal poplašeně šermovat rukama nad hlavou, aby na sebe upoutal sousedovu pozornost, a vzápětí začal pronikavě ječet:

„Vosičko, nelez na ten žebřík! Máš ho postavenej nakřivo! Já tě varuju, slez hned dolů! Spadneš a rozbiješ si držku!“

Soused předstíral, že ho neslyší a nerudně si brumlal pod vousy:

„Takovej přitroublej smrkáč, ještě k tomu nevychovanéj, mi přece nebude radit, jak mám postavit žebřík ... a může se klidně, pro mě a za mě, učit i zahradníkem, já na něj kašlu! A ještě mi drze tyká! Však já si to s ním pak vyřídím, až to načesu!“ Statečně nakročil na druhý a třetí špryclík ... a náhle se žebřík naklonil nebezpečně ke straně, potom ještě vzad, a Vosička se najednou ocitl na zemi s košíkem napasovaným na hlavě. Ležel nepohnutě na zádech a přemýšlel, jak se z té šlamastyky dostane. Chvilku se přemlouval, aby vstal ze země a přiznal před Jendou svou porážku. Zvolil však rafinovanější způsob, jak zamaskovat svůj pád. Sundal si opatrně košík z hlavy, překulil se na bok a začal předstírat, že jen tak odpočívá, aby ho trochu zmátl. Zapálil si cigaretu, v klidu labužnický vyfukoval kouř, který tvořil kroužky jeden za druhým a pozoroval, jak stoupají k azurovému nebi.

Zahradnický učeň Jenda se držel za hlavu a najednou se rozkřičel na celé kolo:

„Vždyť jsem ti to před chvilkou říkal, Vosičko, abys na ten žebřík nelez! Ale ty mě neposloucháš a děláš si, co chceš! A měl jsem pravdu, že spadneš a rozbiješ si držku! Ještě jsi ulomil větev u té višničky, ty surovče jeden! Víš, jak ji to bolí?! Vosičko, ozvi se konečně! Já na tebe nevidím!“ Rozčíleně pobíhal kolem plotu a křičel na souseda. Potom se vydrápal na plot a konečně spatřil souseda ležet nehybně na zemi. Soused ho naschvál nechával chvíli na pochybách. Ležel ležérně na boku, podpíral si rukou hlavu jako při odpočinku, oči však měl zavřené, a z úst mu trčela zapálená cigareta, což Jendu dost mátl. Nějakou dobu na Vosičku nevěřícně zíral a studoval ho jako nějaké vzácné zvíře, nejvíce ho však zaujaly bílé, pravidelné kroužky z cigaretového kouře nad jeho hlavou, mizející kdesi v oblacích.

Zadovem se tou dobou nesla ukolébavka, zpívaná ženským falešným a krákoravým hlasem. Jeník se konečně vzpamatoval z úleku a naléhavě začal volat na souseda:

„Vosičko, že ty sis přece jen rozbil držku! Nebo jsi spad jen tak z legrace, abys mě pobavil?“ Dotazoval se nejistě souseda, ale když se nedočkal odpovědi, začal se ujišťovat:

„Ale když si tu takhle pokuřuješ, tak ti asi nic není, že ne?! Váliš se tady jen tak, protože jsi línej, že jo! A chce se ti asi spát, když slyšíš tu ukolébavku!“ Zoufale se snažil sám sebe ubezpečit, že se sousedovi nic nestalo. Ale nedočkal se žádné odpovědi. Vosička se rozhodl, že se s ním nebude bavit a hrál si na uraženého. Dokouřil cigaretu a pomalu vstal ze země. Oprášil si ušpiněné montérky a loudal se beze slov na opačnou stranu zahrady. Jeník ho ještě chvilku sledoval a polohlasně se utvrdil v tom, že je soused v pořádku.

„Vůbec nic mu není, je jenom línej! Nechce se mu lézt na žebřík a česat v tom vedru višničky! Vosičko,“ zavolal rozhorleně za odcházejícím sousedem, „ty děláš pořád jen chytrýho a neumíš si ani pořádně postavit žebřík ke stromu!“

Vtom se ozval ze zápraží domku ječivý hlas paní Vosičkové, protivný jako siréna:

„Josef, už to máš konečně načesanej? Proč se s tím tak loudáš?! Dneska nebude holt žádný oběd!“ Varovně oznamoval otravný ječák, aby přiměl manžela k rychlejší činnosti.

„Dneska nebude holt žádný oběd!“ Opakoval po ní Jenda jako ozvěna a ještě rozverně dodal: „Vosička totiž spadnul ze žebříku a trošku si rozbil držku!“ Nikdo mu však neodpověděl, neboť „bodrá“ paní Vosičková mezitím naštěstí zašla do domu a uražený Vosička se neozýval vůbec nikomu, jako by z toho pádu docela ztratil řeč. Jeníkovi

se i přesto vrátila zase dobrá nálada a začal poskakovat radostně po trávníku, dělal jeden kotrmelec za druhým, až se mu z toho zatočila hlava. Svalil se do trávy jako špalek, několikrát se ještě z bujnosti překulil, a potom zůstal ležet na břiše. Z malého oprýskaného domku na konci zahrady se ozval starostlivý ženský hlas:

„Jeníčku, kam ses mi ztratil? Pojď honem domů! Nasnídáš se a pak mi dojdeš nakoupit!“ Když se Jeníček neozval, změnila jeho maminka chytře taktiku a začala ho lákat sladkým hláskem:

„Jeníčku, mám pro tebe velké překvapení, ale musíš rychle domů, jinak se za chvíli ztratí!“ Sliboval mamčin hlásek.

Zahradnický učeň Jenda zpozorněl, nastražil uši, potom se zvedl ze země a úprkem se rozběhl domů. Tam se dočkal pouze pořádného štulce do zad za neposlušnost a na zápraží už stála připravená nákupní taška s prázdnými lahvemi od mléka.

Tak to tedy máme ...

Za půl hodiny už postával Jenda, zahradnický učeň, ve velké frontě v obchodě na návsi a pošťuchoval se z dlouhé chvíle s ostatními kluky.

O hlavu menší Venoušek prohodil nespokojeně:

„Tomu Fouskovi to dneska jde hrozně pomalu! Vypadá to na celé dopoledne! Už jsme mohli stát u rybníka a chytat ryby!“

„Máš stát tady nebo u rybníka, to vyjde skoro nastejno! Stejně tam žádný ryby ani nejsou! Vychytil nám je starej Karásek! Ten je tam skoro pořád, jako by mu ten rybník patřil, prevít jeden!“ Ulevil si starší chlapec a zadíval se pozorně na prodavače. „Ten Fousek se dneska nějak divně motá a pořád si odsakuje od pultu do skladu! A počítá skoro jako prvňáček! To je teda docela sranda!“

Od pultu se skutečně ozývalo hlasitě:

„Tak to tedy máme, paní Moučková, jedno kakalo, deset housek a jeden chleba, mňo, tak to tedy je, deset a čtyři padesát a pět padesát, no, to tedy máme ..., mňo, to bysme tedy měli ..., na chvíli si odběhnu, paní Moučková ...“ A měl při počítání hlavu roztomile nakloněnou k jedné straně a chvílemi snaživě povystrčil špičku jazyku. Vzápětí se rychle vytratil z obchodu a nějakou dobu trvalo, než se poněkud pobledlý vrátil zpátky.

Vašík se ozval uličnický:

„Tak to tedy máme, to bysme tedy měli ...,“ s hlavou nakloněnou k jedné straně a špičkou jazyka vystrčenou mezi rty snažil se napodobit prodavače Fouska, a šlo mu to docela dobře. Potom se otočil k chlapcům a šeptem jim sdělil:

„Buď chodí pořád na záchod nebo vzadu pije potají rum! Dneska je ještě pitomější než jindy! Moučková už si sama mezitím stačila spočítat na prstech, kolik bude platit.“ Tlumil přitom smích, aby nebyl nápadný, a v jeho očích bylo poznat, že chystá nějakou čertovinu.